

[Udenrigsministeren.]

inden alt for længe maatte blive overflyttet til andre Egne af Tyskland, og hvis Forholdet var det, at de britiske Myndigheder fastholdt, at Flygtningene skulde have Valgret, henstillede jeg, om det ikke i det mindste kunde ordnes saaledes, at Flygtningene kom til at stemme for sig og paa Kandidater til særlige Forsamlinger, der kun skulde beskæftige sig med Flygtningenes egne Forhold. I Overensstemmelse med Instruktioen overrakte Gesandten det britiske Udenrigsministerium en udførlig Note. Nogle Dage senere havde Gesandten Lejlighed til i alle Enkeltheder at gennemgaa Noten med vedkommende Departementschef i det engelske Udenrigsministerium, som lovede at gøre Sagen til Genstand for en nøje Overvejelse, men som ikke kunde give Tilsagn om en ændret britisk Holdning.

Det officielle Svar fremkom i Juni Maaned, og for saa vidt angaar Flygtningespørgsmaalet, gik det ud paa, at den britiske Regering ikke skønnede det muligt at overveje en Flytning af de i Sydslesvig anbragte Flygtninge til andre Dele af Tyskland, der i Forvejen havde maattet tage deres Andel af Flygtningene, ligesom den engelske Regering ogsaa mente at maatte fastholde, at Flygtningene skulde have Valgret og Valgbarhed paa samme Maade og til de samme Forsamlinger som de Beboere, der er hjemmehørende i Landsdelen.

Jeg skal dernæst omtale Udenrigsministeriets Bestræbelser for at sikre Danmark Adgang til at deltage i kommende internationale Forhandlinger om Sydslesvig.

Som det vil erindres, lykkedes det ikke de fem Stormagters Udenrigsministre under Konferencen i London i September Maaned 1945 at naa til Enighed om den Fremgangsmaade, der skulde følges ved Udarbejdelsen af Fredstraktater mellem disse Magter og deres allierede paa den ene Side og Tyskland og dets Forbundsføller paa den anden Side.

Australiens Udenrigsminister, Dr. Evatt, fremsatte i denne Anledning ved en Udtalelse til Pressen umiddelbart efter Konferencens Afslutning Forslag om, at der skulde gives alle de Stater, der aktivt havde deltaget i Kampen mod de besejrede Lande, Adgang til at deltage ogsaa i Udarbejdelsen af Fredsvilkaar for disse Lande.

Under Henvisning til dette Forslag instruerede min Forgænger i Oktober 1945 Gesandterne i London, Washington, Moskva og Paris om over for Regeringerne i disse Hovedstæder at paapege Danmarks Interesse i at deltage i en Konference, der maatte

blive sammenkaldt til Drøftelse af Fredsvilkaar for Tyskland. Den daværende Udenrigsminister, det ærede Medlem Hr. Christmas Møller, gav paa tilsvarende Maade over for den britiske og den amerikanske Gesandt i København Udtryk for den danske Regerings Interesse i at tage Del i Konferencen om disse Fredsvilkaar.

Da Storbritanniens, Amerikas Forenede Staters og Sovjetunionens Udenrigsministre mødtes til Konference i Moskva i December Maaned 1945, blev Spørgsmaalet om Fredstraktaternes Udarbejdelse paa ny taget op til Forhandling, og der opnaaedes vedrørende Fredstraktaterne med Italien, Rumænien, Bulgarien, Ungarn og Finland Enighed om, at foreløbige Udkast skulde udarbejdes af de Stormagter, der havde undertegnet eller betragtedes som Undertegnere af Vaabenstilstandsoverenskomsterne med de paagældende Lande. Disse Udkast skulde derpaa behandles paa en Konference af Stormagterne samt de Medlemmer af De Forenede Nationer, der aktivt med væsentlige militære Styrker havde deltaget i Krigen mod de europæiske Fjendestater. Konferencen skulde træde sammen i Paris, efter den oprindelige Plan senest den 1. Maj 1946.

De Lande, der herved skulde komme i Betragtning, nævntes ved Navn, og medens f. Eks. Norge, Holland og Belgien fandtes deriblandt, nævntes Danmark ikke. I den danske Presse gaves der i denne Anledning Udtryk for nogen Ængstelse for, at der paa den saaledes planlagte Fredskonference i Danmarks Fraværelse skulde blive drøftet Spørgsmaal om Fredsvilkaar for Tyskland. Jeg har derfor ment over for Pressen at burde fremhæve — det har jeg gjort baade i Januar Maaned og nu i Foraaret —, at de i Moskva trafne Beslutninger alene vedrørte Tysklands Forbundsføller i Europa, med hvilke Danmark ikke havde været i Krig, og hvis Fredsvilkaar vi ikke havde nogen selvstændig Interesse i at være med til at udarbejde eller tage Medansvaret for. Derimod, udtalte jeg, vilde Danmark have et naturligt Krav paa at deltage i Forhandlinger om den fremtidige Ordning af Tysklands Forhold, idet den danske Modstandskamp var rettet mod Tyskland, og det var ogsaa der, vi havde vor virkelige Interesse i at være med i Overvejelserne.

I Tilslutning hertil blev de danske Gesandter i London, Washington, Moskva og Paris i Begyndelsen af Januar Maaned instrueret om paa ny at gøre vedkommende Stormagters Regeringer bekendt med Danmarks Interesse i Forhandlinger om Tysk-